

pondělí **1** září

Vcházejte těsnou branou; neboť prostranná brána a široká cesta jest, která vede k zahynutí, a mnoho jest těch, kteří vcházejí skrze ni. Neboť těsná jest brána a úzká cesta, která vede k životu, a málo jest nalézajících ji.

Matouš 7,13.14

Přirovnání je jednoduché a srozumitelné: Pro celé lidstvo tu jsou jen dvě možnosti: dvě brány, dvě cesty a dvě skupiny a dva cíle. Co znamenají ty dvě brány a dvě cesty, není přímo řečeno. Ale dva cíle, ke kterým vedou – zahynutí nebo život –, mluví jasnou řečí. Nenechávají nikoho na pochybách ohledně vážnosti situace pro lidské pokolení.

Pro člověka bez nového života, bez života z Boha, je projití širokou branou a chůze po

široké cestě zpravidla samozřejmostí. Na ní jsou jen malá omezení, skoro vše je dovoleno. Ale tato cesta končí ve věčné zkáze. I dnes je to tak, jak to Pán Ježíš líčil. Mnoho lidí se nechává lákavým, širokým vstupem oslepit a svést na tuto cestu. A zavírají oči před jejím koncem.

Normálně nikdo nenastoupí do vlaku nebo do letadla, aniž by věděl, kdy a kde cesta skončí. Neměli bychom se tedy důkladně zamyslet nad koncem a cílem té nejdůležitější cesty? Jde o životní cestu každého člověka po této zemi. Nechť se nikdo neukolébává falešnými představami! – Výzva Ježíše Krista v našem verši je velmi závažná. Platí právě takovým, kteří se považují za křesťany. Otázka, kterou si musí každý položit, zní: Vešel jsem „těsnou bránou“? Nacházím se na „úzké cestě“? Ten, kdo na ni nedokáže dát odpověď, nechť přemýšlí o slovech Pána Ježíše: „Já jsem ta cesta...“

pondělí 1. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý **2** září

Nebo když dějí: Pokoj a bezpečnost, tedy rychle přijde na ně zahynutí, jako bolest ženě těhotné, a neujdou.

1. Tesalonickým 5,3

Byl jsem rád, když se blížil konec dlouhé cesty autem. 1500 km ve dvou dnech – to pro mne bylo trochu hodně. A tu se to stalo zcela neočekávaně: náhle jsem zpozoroval, že mám prázdnou pneumatiku. Teď byl konec s vnitřním klidem a radostí, že budu brzy u cíle. S hrůzou jsem si uvědomil, že jsem zcela nepřipraven. Neměl jsem blikavou svítilnu ve voze a také jsem si nepřečetl návod, jak se u tohoto pro mne nového vozu vyměňuje kolo. Asi jsem na to vůbec nemyslel, anebo jsem se domníval, že prasklou pneu-

matiku mají druzí lidé, já ne. Už to je dlouho, co se mi to přihodilo naposledy.

Ptám se, zda se mnoho lidí nechová stejně vzhledem k poselství Bible, které ohlašuje přicházející soud. Buď na to vůbec nemyslí, anebo se domnívají, že je nepostihne.

V mém případě naštěstí kdosi zastavil a pomohl mi. Ale pro všechny, které den Páně, to jest den soudu, zastihne nepřipravené, nebude pomoci. Proč ne? Protože pak uplyne doba milosti a člověk v té chvíli ztratí možnost být zachráněn pro věčnost. Následkům zanedbaného spasení nebude moci ujít nikdo. – Nebudte vzhledem k budoucímu soudu tak pošetilí jako já s prasklou pneumatikou. Až do dnešního dne je otevřeno útočiště pro všechny, kdo pozorují, že potřebují pomoc. Je jím kříž Golgoty, kde Spasitel už vytrpěl soud. Neodmítne nikoho, kdo k Němu přijde.

2. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa

3

září

Proč, když přicházím, není žádného, když volám, žádný se neozývá? Zdaliž jest na-prosto ukrácena ruka má, aby nemohla vykoupiti? A žádné-liž není ve mně moci k vysvobození?

Izaiáš 50,2

Kdosi napsal na omítku staré zdi: „Už vám nemám co říci!“ – jako kdyby to někoho zajímalo. Navíc to je sdělení neznámého autora, a tudíž zůstává přirozeně bez následků. Jaké by to ale bylo, kdyby se do takové pozice postavil Bůh? Už by nepřišlo ani jedno slovo ke vzpurnému lidstvu, následovalo by jen mlčení z nebe. Naštěstí to tak daleko ještě není. Boží slovo je hlásáno na mnoha místech a oznamuje lidem ve světě Boží nabídku nezaslouženého slitování, ale také skutečnost viny, bezbožnosti, hříchu a věčného soudu.

Někteří Boží nabídku přijímají. Další se smějí, ale většina lidí zůstává vůči Božímu slovu lhostejná. Tyto lidi zajímají naprosto jiné problémy: potíže v manželství, nemoci, obtíže stáří, kriminalita, nepokoje ve světě a bylo by možné uvést ještě další běžné věci. Ale všechno to ukazuje jen na centrální problém: na náš hřích a odcizení se Bohu!

Není to také vaše hlavní potíže? Nyní ještě mluví Bůh ke každému člověku: Nech se se Mnou smířit! I vy se musíte na věci dívat z Božího hlediska. Váš vlastní názor, vaše snahy nejen nepostačí, ba navíc: jsou chybné, nepravé a nepoužitelné. Na vašem vlastním základě nedosáhnete pokoje a shody s Bohem. Boží základ, nám darovaný, se jmenuje *Ježíš Kristus*! Jeho, „který hříchu nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom my učinění byli spravedlností Boží v něm“ (2. Korintským 5,21).

To nám Bůh říká dnes. Jeho mlčení přijde později.

3. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek **4** září

A pravili (*Ježíšovi učedníci*) jeden k druhému: I kdo jest medle tento, že i vítr i moře poslouchají jeho?

Marek 4,41

V Novém zákoně čteme na různých místech výroky o Pánu Ježíši. Někde je vyslovili Jeho nepřátelé, jinde přátelé.

Služebníci nejvyšších kněží a farizeů, kteří měli za úkol zmocnit se Ježíše, přišli s nepořízenou a se slovy: „Nikdy tak člověk nemluvil, jako tento člověk.“

Pilát, když před ním Pán Ježíš stál zajmutý a obžalovaný, musel jako nejvyšší soudce v Izraeli, obsazeném Římany, několikrát vysvědčit: „Já na něm žádné viny nenalézám.“ A přece Jej dal ukřižovat jako nějakého zločince.

Římský setník, který dohlížel na ukřižování, byl smrtí Pána hluboce dotčen. Něco takového ještě nikdy neprožil. Svůj pocit vyjádřil ve zvolání: „Jistě Syn Boží byl tento!“

A jaké bylo svědectví těch, kteří Jej vírou přijali do svého srdce? – Jan Křtitel ukazoval svým posluchačům na Pána Ježíše slovy: „Aj, Beránek Boží, který snímá hřích světa.“ – Obyvatelé samařského města Sichar uvěřili a věděli, „že tento jest právě spasitel světa, Kristus“. – Petr Jej znal jako „Krista, toho Syna Boha živého“.

Co znamená Pán Ježíš pro vás? Považujete Ho jen za nějakého spravedlivého, neobyčejného člověka, anebo věříte, že je Boží Syn? Je pro vás jen zakladatelem náboženství – anebo je vaším osobním Spasitelem a Pánem?

4. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek **5** září

Opusť bezbožný cestu svou, a člověk nepravý myšlení svá, a nechť se navrátí k Hospodinu, i slituje se nad ním, a k Bohu našemu, nebť jest hojný k odpuštění.

Izaiáš 55,7

Dlouhá cesta bez Boha

Je možné žít bez Boha – a přitom vést zcela spravedlivý život. Ale ať už o tom tvrdí kdokoli cokoli, ve skutečnosti není takový člověk nikdy zcela šťastný. Člověk se vydává většinou za lhostejnějšího, než ve skutečnosti je.

Je možné bez Boha zemřít – možná dokonce bezbolestně. Azař, skladatel Žalmů, záviděl pyšným a bezbožným, protože při své smrti často nemají žádné trápení. Ale když

se na věc podíval z Božího hlediska, opravil svůj ukvapený úsudek: „Ti, kteří se vzdalují tebe, zahynou.“ (Žalm 73,27)

Je možné být vzkříšen, aniž by člověk náležel Kristu. Ten, kdo zemřel jako vykoupený křesťan, vstane k věčnému životu. Ten, kdo zemřel ve svých hříších, bude o něco později povolán, aby před velkým Soudcem vydal počet ze svého života.

Ano, skutečně bude možné předstoupit před Boha se svými hříchy – ale pak ten svatý Soudce vynese spravedlivý rozsudek a takového člověka zatratí.

A tak je možné jít dlouhou cestu bez Boha: žít, zemřít, být vzkříšen a zjevit se před Boží soudnou stolicí. Tato dlouhá cesta bez Boha, vede k věčnosti v zavržení a ve vzdálení od Boha. Vyplatí se o tom přemýšlet a *zvolit cestu jinou!*

5. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota **6** září

Oslavuji tě, proto že se hrozným a divným skutkům tvým divím, a duše má zná je výborně.

Žalm 139,14

Jedna kampaň UNESCO proti rasové diskriminaci probíhala pod heslem: „Každý je jiný, všichni jsou stejní.“

Bůh skutečně stvořil lidi jen individuálně: existuje nesčetně lidí a každý z nich je utvořen jinak než druhý. I když má každý člověk mnoho podobného se všemi ostatními z téže rasy, tu přece představuje jeden určitý exemplář – jedinečný – nepopíratelný – nenahraditelný. Přesně podle Božího plánu, individuální a jedinečný.

Stejně tak pravdivá je i druhá část hesla:

„Všichni jsou stejní.“ Bůh se k tomu vyjadřuje takto: „Všichni se uchýlili, spolu neužiteční učinění jsou; není, kdo by činil dobré, není ani jednoho... neboť není rozdílu. Všichni zajisté zhřešili, a nemají slávy Boží.“ (Římanům 3,12.23) Touto diagnózou vyslovil Bůh pravidlo, které nezná výjimky. Ať už jsou lidé jakkoli různí, všichni mají jedno společné: všichni jsou hříšníci, protože všichni zhřešili.

Pro tento nepopiratelný problém je našťastí řešení. Pouze jedno řešení: vykoupení skrze *jednou provždy* vykonané dílo vykoupení, které vykonal Ježíš Kristus na kříži Golgoty. Je účinné pro každého jednotlivce při osobní víře ve Spasitele. Bible to tak říká: „Kdo věří v Syna, má život věčný; ale kdo jest nevěřící Synu, neuzří života, ale hněv Boží zůstává na něm.“ (Jan 3,36)

6. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle

7

září

A protož z víry jde, aby šlo podlé milosti, proto aby pevné bylo zaslíbení všemu semeni, netoliko tomu, kteréž z zákona jest, ale i tomu, kteréž jest z víry Abrahamovy, kterýž jest otec všech nás, (jakož psáno jest: Otcem mnohých národů postavil jsem tebe). Římanům 4,16.17

Myšlenky k Epištole Římanům

Víra a skutky, milost a zákon, bezpodmínečné zaslíbení a hněv jako zasloužená mzda stojí v této kapitole vždy jako protiklady.

Kdyby dodržování zákona bylo předpokladem pro přijetí dědictví, které Bůh zaslíbil Abrahamovi a jeho potomkům, bylo by zaslíbení neúčinné. Neboť namísto požehnání by zákon přivedl na hříšné lidi jen hněv.

K zaslíbenému požehnání získává člověk přístup vírou. Víra ovšem není lidská zásluha, nýbrž Boží milost (srovnej s Efezským 2,8). A jako je jisté, že zákon přivede hněv na toho, kdo ho přestupuje, tak je pevné zaslíbení pro toho, kdo věří Bohu. Tato jistota existuje jen na základě víry a milosti, a to jak vzhledem ke spasení duše, tak i ve vztahu k požehnání, jež Bůh zaslíbil pro budoucnost.

Tato jistota platí pro celé Abrahamovo věřící potomstvo. Hranice, které byly mezitím vytyčeny zákonem, jsou zrušeny (srovnej s Efezským 2,12.14). K věřícímu potomstvu patří lidé ze Židů i z pohanských národů. Když věří Bohu, mají všichni za otce Abrahama, jenž je obrazem věřícího. A už Abrahamovi bylo zaslíbeno, že jeho duchovní potomstvo půjde daleko za úzké hranice jednoho jediného národu.

(pokračování příští neděli)

7. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

pondělí

8

září

Protož za to máme, že člověk bývá spravedliv učiněn vírou bez skutků zákona.

Římanům 3,28

Důvěra – v co?

Čemu lidé důvěřují při pohledu na budoucnost po smrti, pokud vůbec myslí na to, co bude potom? Jaké myšlenky mají ohledně Boha a vzhledem ke skutečnosti, že před Ním budou muset jednou vydat počet ze svého života? V tomto bodě se názory velmi různí.

Jedné sebevědomé ženě nabídli na ulici evangelizační spisek a ten, jenž tyto spisky rozdával, se jí pokusil říci ještě několik vysvětlujících slov. Tu si ho změřila opovržlivým pohledem a řekla: „Já, já jsem zpívala

po třicet let v kostele.“ K tomu rozdavač nemohl jen tak mlčet. Řekl jí: „Bůh se vás na věčnosti nebude ptát, kde jste zpívala. Rozhodující bude, kým pro vás byl Ježíš Kristus. Jestliže není vaším Spasitelem a Vykupitelem, pak jste ještě na cestě do pekla.“

Je to hrozný sebeklam, ba smrtelné nebezpečí, důvěřovat něčemu jinému, než dokonanému výkupnému dílu Ježíše Krista. Jen ono dává absolutní jistotu vzhledem k budoucnosti. Pán Ježíš řekl: „Amen, amen pravím vám: že kdo slovo mé slyší, a věří tomu, který mne poslal, má život věčný, a na soud nepřijde.“ (Jan 5,24)

8. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý 9 září

Neboj se, věř toliko.

Lukáš 8,50

Evangelium o Ježíši Kristu je radostné poselství. Zvěstuje radostnou naději lidem, kteří mají strach z budoucnosti a z toho, co přijde po smrti. Ukazuje východisko tomu, jehož život se vnitřně i navenek stal bídným, smutným a beznadějným. Evangelium může dát těm, kteří v životě už nevidí žádný smysl, nový obsah života. Evangelium má vždy odpověď a východisko. Zvěstuje milost a odpuštění; mluví o životě s Bohem a pro Boha. Toto poselství je založeno na kříži Golgoty. Tam trpěl Ježíš Kristus za druhé, byl od Boha souzen za cizí vinu a zemřel za hříšníky. Proto může Bůh nabízet odpuštění, milost, život a naději.

Mnozí přijali toto poselství, a přece opět přišli do problémů. Pokušení, o nichž si mysleli, že byla už dávno překonána, získávají nový vliv. Znovu přichází duch starostí. Přicházejí i pochybnosti, zda celé evangelium není jen lidským vynálezem. Mnozí se tak dostávají do velkého trápení. Je tu nějaké východisko? Ano, a spočívá v tom, abychom žili vírou a důvěřovali Bohu a Jeho Slovu. To znamená opírat se zcela jednoduše o to, co říká Boží slovo. Když jsme své hříchy vyznali, Bůh nám *odpustil*. Říká nám: „Milostiv zajisté budu nepravosti jejich a na hřích jejich nevzpomenu více.“ (Jeremiáš 31,34) A Pán Ježíš nám potvrzuje, že ten, kdo v Něho věří, nezahyne. Je provždy Jeho vlastnictvím. Věř, že Bůh za tím, co řekl, také stojí.

9. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa

10

září

Já pásti budu stádo své, a já způsobím to, že odpočívati budou, praví Panovník Hospodin. Zahynulé hledati budu, a zapašenou zase přivedu.

Ezechiel 34,15.16

Když po sedmi dnech Stvořitel dokonal celé dílo, čteme v 1. Mojžíšově 1,31: „A viděl Bůh vše, což učinil, a aj, bylo velmi dobré.“ Musela to být překrásná, vpravdě božská země.

Ale pak přišla katastrofa. První lidský pár podlehl svodu satana a upadl do hříchu. Od té doby je svět plný nařikání, viny a trápení srdce. Lidé se stali zajatci ďábla, kterého Bible neoznačuje nadarmo za „boha a knížete tohoto světa“. Mnoho lidí sice tvrdí, že jsou svobodní a že budou žít tak, jak chtějí.

Ale odpovídá to skutečnosti? Všichni jsou pro mír; žádný člověk nechce válku – a přece se na světě tolik zabíjí. Všichni lidé volají po lásce – a přece trápí jeden druhého. Vládou temné vášně, bezbožnost, lež, nenávist. Ne, lidé nejsou svobodni, nýbrž zotročení.

Bůh to všechno viděl a vidí. Ve Svém slitování nad Svým stvořením řekl: „Zahynulé hledati budu, a zaplašenou zase přivedu.“ A tak přišel Boží Syn jako člověk na tuto zem. Zjevil se lidem jako dobrý Pastýř, jenž dává život za Své ovce. Zemřel na kříži za hříšné lidi, aby Bůh mohl dát milost těm, kteří před Ním vyznají, že jsou zahynulí a ztracení. – Ale Pán Ježíš činí jako dobrý Pastýř ještě něco: Jde za ztracenými ovce, až je nalézá. Ještě dnes se snaží přivést zpět k Bohu lidi, kteří se od Něho zcela odvrátili a ztratili se ve světě.

10. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

čtvrtek **11** září

Ve všech věcech skrze modlitbu a poníženou žádost s díky činěním prosby vaše známy buďte Bohu.

Filipským 4,6

Znal jsem mladé manžele, kteří sice nebyli bezbožní, ale osobní vztah k Ježíši Kristu neměli. Při jedné cestě žena na parkovišti u autobusového nádraží upadla a přivodila si komplikovanou zlomeninu nohy. Musela zůstat v nemocnici. Tam ji přepadly velké starosti o rodinu. Jak to doma půjde dále, když mají dvě malé děti? Bylo tu najednou tolik problémů!

Věřící ošetřovatelka viděla, že žena pláče. Nechala si vše vyprávět a odpověděla jí veršem z Bible z 1. Petra 5: „Všelikou péči svou

uvrhněte na něj, neboť on má péči o vás.“ Žena se odvážila předat Pánu Ježíši své starosti, a On jí daroval vnitřní klid.

Když byla opět doma, koupila si Bibli a spolu se svým mužem začala navštěvovat křesťanská shromáždění. Ale nějak si nevěděla rady, jak dál. Ve své tísní volala k Bohu, a On jí pomohl. Poslal lidi, kteří jí ukázali, že Pán Ježíš nesl celou její vinu na kříži a že ji chce od ní osvobodit. To bylo úžasné poselství! Avšak ona potřebovala nějakou dobu k tomu, aby si toto poselství dokázala přivlastnit – až nakonec předala svůj život Pánu Ježíši Kristu.

Nyní je z ní radostná učednice Pána. Jsou tu i dále různé věci, o kterých musí přemýšlet. Ale učí se říkat všechno svému Spasiteli a zcela spoléhat na Jeho Slovo. Přitom čí- ní zkušenosti o Jeho věrnosti.

11. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek

12

září

To jest dobré a vzácné před spasitelem naším Bohem, který chce, aby všichni lidé spasení byli a k známosti pravdy přišli.

1. Timoteovi 2,3.4

Velká – větší

Naše vina je velká, ale Boží milost je větší. Pavel to tak napsal v Epištole Římanům: „Kde se rozhojnil hřích, tu ještě více rozhojnila se milost.“ (Římanům 5,20)

Větší než milost je Bůh, ten velký Dárce všech dobrých darů. Jeho milost je tu však jen pro ty, kteří ji s díkem přijímají! Žel že mnozí lidé nechtějí být závislí na Boží milosti. Považují to za nedůstojné, aby „lezli před Bohem na kolenu“, jak říkají. Takoví lidé vyjdou prázdní!

Všem ostatním, kteří vidí, že tak, jak jsou, nemohou před Bohem obstát, se na základě vědomého obrácení a jejich víry v Božího Syna, Ježíše Krista, dostane od Boha bohaté milosti. Vděčně poznávají, že Boží milost je velký dar a že není možné si jej zasloužit. Je jim jasné, že by bez této milosti nejen byli ztraceni, nýbrž že by ztraceni také zůstali. Nyní ale díky této milosti jsou pro vždy zachráněni.

Jeden známý muž vydal na konci života svědectví o svém největším poznání slovy: „To jedno vím, že já sám jsem velký hříšník, ale Ježíš je ještě větší Spasitel.“

Bůh – Spasitel si jistě zaslouží naši vděčnost nyní, a potom na věčnosti.

12. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota

13

září

Hospodin ruší rady národů, a v nic obrací přemýšlování lidská. Rada pak Hospodina na věky trvá, myšlení srdce jeho od národu do pronárodu.

Žalm 33,10.11

Bůh není příroda a příroda není Bůh. Bůh není osud a osud není Bůh. Bůh není prozřetelnost, a prozřetelnost není Bůh. Všechny tyto definice míjejí jádro věci.

Bůh *stvořil* přírodu a všechno tak, jak to je napsáno v Bibli. Můžete si to obracet jak chcete a namítat, co chcete! – Bůh *určuje* náš osud tím, že nejen dopouští, co nás má postihnout, nýbrž i tím, že to působí. Možná že tomu nerozumíme nebo to neumíme sledovat. Proto si musíme být vědomi toho, že tak jako jsme my lidé koneční a časní, je Bůh

nekonečný a věčný. – Bůh prozřetelně *vládne* nad celým vesmírem, všechno řídí a vede podle Své dokonalé vůle. Nic se Mu nikdy nevymkne z ruky, Jeho plány se uskuteční.

Je proto vinen vší nespravedlností ve světě? O tom nemůže být řeč! Nespravedlnosti pocházejí pouze z toho, že my lidé nežijeme podle Božích moudrých nařízení, předložených v Bibli, například: „Miluj svého bližního jako sebe samého.“ – „Milujte nepřátele své,... a modlete se za ty, kteří vás utiskují a vám se protiví, abyste byli synové Otce svého, který je v nebesích; neboť slunci světu velí vzchoditi na dobré i na zlé, a déšť dává na spravedlivé i na nespravedlivé.“ Problémy si působíme naprosto sami! Kéž bychom se raději před Bohem a autoritou Jeho Slova sklonili, namísto abychom Ho obviňovali!

13. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle

14

září

Abraham jest otec všech nás... před obličejem Boha, jemuž uvěřil, kterýž oživuje mrtvé, a povolává i těch věcí, jichž není, jako by byly. Kterýž v naději proti naději uvěřil, že bude otcem mnohých národů, podlé toho povědění: Takť bude símě tvé.

Římanům 4,16–18

Myšlenky k Epištole Římanům

Bůh se dal Abrahamovi poznat jako „Bůh všemohoucí“ (1. Mojžíšova 17,1). Když Abraham stál „před Bohem“, Bůh v něm už viděl „otce mnohých národů“.

To obdržel Abraham jako zaslíbení od živého Boha, v něhož vložil celou svou důvěru. Na Boží výzvu přece už opustil svou vlast a odešel do ciziny, „nevěda, kam přijde“ (Židům 11,8).

Přirozená plodnost u Abrahama a jeho ženy Sáry „byla umrtvena“ (19. verš). Ale pro všemohoucího Boha není nic nemožné a Abraham to věděl. Bůh má sílu působit stvořitelským způsobem tam, kde vše leží ve smrti, kde pro přirozeného člověka už není naděje. V jiné souvislosti čteme, že Abraham tak smýšlel, že „mocen jest Bůh i z mrtvých vzkřísiti.“ (Židům 11,19)

Myšlenka, že Bůh může ze smrti vzbudit život, je na konci kapitoly dále rozvedena, když se mluví o vzkříšení Ježíše.

Jak daleko šla v jednotlivých věcech Abrahamova představa o Boží moci, která udílí život, nevíme; je však zřejmé, že zjevení, které obdržel od „všemohoucího Boha“, dalo charakter jeho postoji: Věřil Bohu. I když každá přirozená naděje na potomka už dávno zmizela, znamenalo pro něho Boží zaslíbení přesto spolehlivou a jistou naději.

(pokračování příští neděli)

14. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **15** září

Nepřestávají zajisté slitování jeho, ale nová jsou každého jitra; převeliká jest pravda (věrnost) tvá.

Pláč Jeremiášův 3,22.23

Je docela možné, že některý soužením zkoušený čtenář bude mít pro tato slova jen odmítnutí. Ten, kdo vězí v hlubokém trápení, z něhož zdánlivě – přes mnoho modliteb nebo dokonce volání k Bohu o slitování – není úniku, ten čte taková slova s nedůvěrou.

Avšak dříve než se znovu ponoříte do své bolesti, chvílku naslouchejte! Ten, kdo zde učinil takové významné zjištění, není nikdo menší než prorok Jeremiáš ve starém Izraeli. Poznal strádání i utrpení, neboť ve své knize s charakteristickým jménem „Pláč“ ří-

ká: „Já jsem muž okoušející trápení... zahnal mne, a uvedl do tmy a ne k světlu. Toliko proti mně se postavuje, a obrací ruku svou přes celý den.“ Jestliže kdy musel nějaký člověk projít těžkostmi, pak to byl tento „trpící prorok“, jak se mu také říká.

Tím závažnější je to, co nám říká. Zvlášt když přitom ještě byl v tom trápení a navelek se nic nezměnilo. Věděl však, že Bůh je plný slitování. Toho se pevně držel, i když by si někdo mohl myslet, že Boží slitování se už vyčerpalo. Vůbec ne! Pokračovalo, a to hned příštího jitra. I malé přívětivosti a drobné věci přijímal jako důkazy Boží přízně. Jedno tento mocný prorok skutečně měl: netřesitelnou důvěru v Boží věrnost!

Ta vám chybí? A právě ji chce ten velký Bůh způsobit u mne a u vás. I za tímto účelem nám posílá Bůh trápení. Proč bychom Mu měli důvěřovat, kdybychom si dokázali pomoci sami?

15. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý

16

září

Zjevila se zajisté ta milost Boží spasitelná všechněm lidem, vyučující nás, abychom odřeknouce se bezbožnosti, a světských žádostí, střízlivě, a spravedlivě, a pobožně živi byli na tomto světě, očekávající té blahoslavené naděje a příští (zjevení) slávy velikého Boha a spasitele našeho Jezukrista.

Titovi 2,11–13

Milost přináší spasení a vyučuje

Boží milost nejprve pro všechny lidi *přinesla spasení*. Věcí každého jednotlivce je, aby to spasení přijal. Pak ale milost *vyučuje* všechny, kteří to učinili. Věřící je vyučován milostí a už není pod příkázáními zákona, který byl dán Izraeli. – Nejprve ale musejí lidé

věřit; teprve potom mohou být vyučováni. Všichni, kteří jsou spaseni, tvoří novou rodinu, o jejíž duchovní vyučování se stará milost.

Milost nezlepšuje hříšníka; ona jej zachraňuje. Hřích dělí člověka od Boha, milost jej s Bohem spojuje. Hřích ujařmuje člověka pod vládu satana; milost jej z tohoto otroctví osvobozuje. Hřích vede k smrti; milost dává věčný život. Hřích přivádí člověka na soud, ale milost jej ospravedlňuje na základě díla vykonaného na Golgotě.

A milost nás vyučuje: vzhledem k tomu, co bylo, „abychom se odřekli bezbožnosti a světských žádostí“; – v přítomnosti abychom „žili střízlivě“ vzhledem k nám samým, „spravedlivě“ vůči našim bližním a „pobožně“ před Bohem; – a pokud jde o budoucnost, abychom očekávali uskutečnění naší „blahoslavené naděje“.

16. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa **17** září

I stalo se, když se na jednom místě modlil, když přestal, řekl jemu jeden z učedníků jeho: Pane, nauč nás modliti se.

Lukáš 11,1

Modlit se znamená mluvit k Bohu. K tomu člověk nepotřebuje žádné zvláštní schopnosti. Každý člověk se může modlit, když chce; dokáže to i malé dítě. Jestliže si člověk uvědomil hříchy, tu je vyzná ve vážné modlitbě, aby obdržel odpuštění. A ten, kdo si je jist odpuštěním svých hříchů, bude za to Bohu ze srdce děkovat.

Proč ale ta prosba: „Pane, nauč nás modliti se!“ ? Protože modlitba není jen vyslovování přání, volání v nouzi nebo chválení a děkování. Je to i stav pozornosti, očekávání a naslouchání směrem vzhůru. Modlit se

znamená mít aktivní obecenství s Bohem, a takové obecenství utváří a formuje naše nitro: Ten, kdo se mnoho modlí, se učí lépe poznávat Boží vůli.

Vidíme to u Ježíše Krista, když byl na zemi. Jeho život modlitby nezůstal učedníkům skryt, a proto ta jejich prosba. Jak často slyšeli Pána modlit se – modlitby děkování při nasycení hladových lidí, když s Ním sami jedli, před prací i po jejím skončení! Ale asi nejvíce na ně působilo, když odešel stranou, aby byl sám se svým Bohem. Jaká závislost na Bohu je v tom vyjádřena! Celý Jeho život byl modlitbou.

Dobrovolně zaujal místo věrného, závislého Božího služebníka, který si každého jitra nechal „probouzet uši“ (Izaiáš 50,4). Každého jitra tiše očekával, jak Jej Bůh toho dne povede. Ano, musíme se učit modlit! Ztišení se před Bohem je velmi důležité v naší uspěchané a neklidné době. Můžeme se tomu učit od Pána Ježíše. Bible nám Jeho příklad ukazuje.

17. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek

18

září

Láska trpělivá jest,... neobmýšlí zlého.1. Korintským 13,4.5

Jeden věřící křesťan šel dům od domu a rozdával Bible. U jedněch dveří s ním bylo jednáno zvlášť odmítavě. Bylo mu řečeno, ať hned zmizí. Avšak o týden později stál muž s Biblemi opět přede dveřmi a byl znovu odmítnut. Přes tato zklamání se o to pokoušel v určitých časových rozestupech ještě několikrát. Když tam stál po čtrnácté, majitel domu ho napadl a udeřil tak silně, že musel několik dní ležet v posteli. Krátce na to onen křesťan uslyšel, že žena toho, který ho napadl, je nemocná. Šel mu projevít soucit a znovu mu nabídl Bibli. Aby se nepříjemného návštěvníka zbavil, muž Bibli přijal.

O několik dní později přišel ke služebníkovi

Páně a prosil ho o odpuštění. „A prosím, slibte mi jedno,“ prosil dále, „když tuto knihu opět nabídnete takovému špatnému člověku, jako jsem já, čtrnáctkrát bez úspěchu, pak to učíte ještě po patnácté.“

Boží láska k nám zahynulým lidem nebyla oslabena naším odmítnutím Pána Ježíše. „Dokazuje pak Bůh lásky své k nám; nebo když jsme ještě hříšníci byli, Kristus umřel za nás.“ (Římanům 5,8) Nyní můžeme my, kteří máme odpuštění svých hříchů a pokoj s Bohem, jít s toutéž láskou k ještě hynoucím lidem s poselstvím: „Smiřte se s Bohem.“ (2. Korintským 5,20)

18. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek

19

září

Nejpřednější věc slova tvého jest pravda.Žalm 119,160

Bible není zastaralá písemnost, která podává zprávu o zaniklých kulturních a společenských formách. Je to kniha i pro současnost. Je to Boží Kniha, která mluví o Bohu. Bůh sám v ní mluví ke každému z nás.

Bible je kniha pro všechny doby, pro všechny země, pro všechny lidi, ať jsou vysoce postavení anebo nízcí, ať jsou bohatí nebo chudí, vzdělaní nebo nevzdělaní, staří nebo mladí. Její prosté řeči porozumí i dítě, a přece je tak hluboká, že ani ten nejbystřejší rozum ji nedokáže pochopit. Mluví bezprostředně k srdci. Proniká až ke skrytým

zdrojům našich myšlenek a citů a odkrývá ty nejtajnější koutky naší bytosti. Posuzuje nás ve všech směrech. „Živá jest zajisté řeč Boží a mocná, a pronikavější nad všeliký meč na obě strany ostrý, a dosahuje až do rozdělení i duše i ducha i kloubů i morku v kostech, a rozeznává myšlení i mínění srdce.“ (Židům 4,12)

Tato kniha prozrazuje plnou znalost člověka v každém úseku jeho historie. Vidíme v ní mistrný obraz lidstva v průběhu dějin. Bůh jí dal k našemu naučení.

Bible také zjevuje, kdo je Bůh: Bůh je světlo a láska a nemůže přehlédnout hřích svého stvoření. Ale ve své lásce našel a dal prostředek záchrany: Ježíše Krista, Spasitele světa, který za naše hříchy zemřel na Golgotě.

19. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota **20** září

Odplacují se mi zlým za dobré, a nenávisť za milování mé.

Žalm 109,5

Nevděčnost

Nevděčnost je velmi rozšířený jev. Dnešní člověk se domnívá, že má na všechno nárok. Ví o svém právu mluvit a považuje sociální zabezpečení a pomoc, které mu společnost poskytuje, za naprosto přirozené. Jednotlivec si myslí, že je osvobozen od své povinnosti vděku, protože přece platí přesně své daně. – Myslí si snad, že opravdová ochota pomoci, bez níž se v okruhu péče o nemocné a sociální pomoci neobejdeme, může být zaplácena?

Ale ještě nevděčnějším se člověk ukazuje vůči Bohu. Cožpak Bůh není Stvořitel, který „slunci svému velí vzchoditi na dobré i na zlé“? (Matouš 5,45) – Nemůžeme zde vyhotovit seznam všech Božích dobrodiní a Boží dobrotivosti, ale pro většinu z nás k tomu jistě patří zdraví, duchovní a tělesné schopnosti, uspokojování podstatných hmotných potřeb, vnější pokoj a mnoho dalšího.

Avšak Bůh nám dal nekonečně více než jen to. On nás miloval a poslal nám Svého jednorozeného Syna, Ježíše Krista. Není to největší nevděčnost, když tento Boží dar nepřijmeme a neceníme si ho? Navíc má tato nevděčnost krajně vážné následky: Vede k věčnému soudu.

Kéž by proto každý z nás mohl s přesvědčením říci: „Díky pak Bohu z nevymluvného daru jeho.“ (2. Korintským 9,15)

20. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle

21

září

A nezemdlev u víře, nehleděl na své tělo již umrtvené, ježto téměř ve stu letech byl, ani na život Sáry umrtvený. O zaslíbení tedy Božím nepochyboval z nedověry, nýbrž posilnil se věrou, dav chválu Bohu.

Římanům 4,19.20

Myšlenky k Epištole Římanům

Abraham a Sára věděli, že jejich přirozená plodnost vyhasla. Ale když jim Bůh dal zaslíbení, že budou mít potomka, a potvrdil je, potom Abrahamovy myšlenky už nezaměstnávala jeho vlastní neschopnost.

„Nepochyboval z nedověry“ – a to je znak pravé víry. Obrací pohled člověka od něho samého a vede ho k živému a všemohoucímu Bohu.

Ten, kdo hledí na lidskou neschopnost, se dostává do pokušení dát prostor nevěře. Avšak Abraham vzal Boha za slovo. Nechával svůj myšlenkový svět ovládat Božím slovem, Božím zaslíbením. A tak nepochyboval, nýbrž posilnil se ve víře. Tím, že Abraham nehleděl na sebe a důvěřoval Božímu zaslíbení a Boží všemohoucnosti, „dal Bohu čest“ a „oslavil Ho jako Boha“, neboť Bůh se mu zjevil jako „Všemohoucí“. – To pohané neudělali, ačkoli mohli ve stvoření poznat „Boží věčnou moc a Božství“ (1. kapitola).

Když se Bůh člověku zjeví, pak očekává, že člověk se tím nechá ovlivnit, a tak Jej bude ctít. Platí to, když se Bůh ukazuje jako Stvořitel a Všemohoucí, a dnes to platí zvláště pro Jeho zjevení jako „Boha – Spasitele“. Tak nám Jej zjevil Ježíš Kristus.

(pokračování příští neděli)

21. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **22** září

A ďábel, kterýž je svodil, uvržen jest do jezera ohně a síry, kdež jest i šelma, i falešný prorok, a budou mučeni dnem i nocí na věky věků.

Zjevení 20,10

Běžná představa, kterou má mnoho lidí o pekle, pokud vůbec Božímu slovu do té míry věří, je, že tam ďábel trápí ty, kteří jsou odsouzeni k věčnému zatracení. Domnívají se, že peklo je Bohem připraveno pro zlé a nevěřící lidi a že ďábel slouží, abychom tak řekli, jako Boží biřic. Ale to je omyl.

Peklo, v našem verši nazvané „jezerem ohně a síry“, je podle slov Pána Ježíše „oheň věčný, který je připraven ďáblu i andělům jeho“ (Matouš 25,41). Ďábel a jeho démonské

moci tam obdrží svůj trest. Pro ně Bůh připravil toto „místo muk“. Nikdy nebylo Božím úmyslem, aby tam našli svůj úděl lidí. Bůh je Bůh lásky, který „nechce, aby kteří zahynuli“ (2. Petra 3,9). Proto obětí Svého vlastního Syna připravil cestu, aby ten, „kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16).

Jestliže však lidé poslouchají hlasu svědce, který od Adamovy doby obchází jako „ten had starý“ (tak jej Bible nazývá), budou s ním také sdílet stejný soud. Proto je napsáno: „I ten, kdož není nalezen v knize života zapsán, uvržen jest do jezera ohnivého.“ (Zjevení 20,15) Na věčnosti bude každý člověk sdílet úděl toho, komu patřil zde na zemi. Buď s Pánem Ježíšem slávu domu Otce, nebo s ďáblem Boží soud!

22. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý

23

září

Nemešká Pán s naplněním slibů, (jakož někteří za to mají, že obmeškává,) ale shovívá nám, nechtě, aby kteří zahynuli, ale všichni ku pokání se obrátili.

2. Petra 3,9

Na vojně jsem měl kamaráda, který byl stále bez zájmu, když jsem mluvil o své víře a o Pánu Ježíši. Posmíval se Božímu slovu a domníval se – tak jako dnes mnoho lidí –, že po smrti je všemu konec.

Po vojně jsem ho navštívil a stále ještě neměl zájem o Boží slovo. Pak velmi onemocněl. Když jsem seděl u jeho lůžka, zeptal jsem se ho: „Už jsi někdy přemýšlel o tom, co s tebou bude po smrti?“ – „To mne zaměstnává dnem i nocí,“ odpověděl. Pokusil

jsem se mu ještě jednou vysvětlit, jaké bezpečí získá člověk pro věčnost vírou v Krista. Řekl jsem mu: „K tomu se musíš před Bohem poznat jako hříšník a vyznat Mu všechny své hříchy!“ Už se neprotivil, ale nemohl porozumět tomu, proč by měl být hříšníkem, zcela sešlým člověkem (jak tomu on rozuměl).

Když jsem zase jednou seděl u jeho lůžka, byl velmi sklíčen. „Co se mnou na věčnosti bude? Mám takový strach!“ – Tu jsem odvětil: „Já už to vzdávám. Všechno jsem ti vyprávěl; avšak své hříchy musíš před Bohem vyznat sám. Jednu radu ti ale ještě dám. Modli se prostě jako dítě: „Pane Ježíši, nevím, jak mám k tobě přijít, ale tak rád bych chtěl být spasen.“ Pak jsem odešel. Druhého dne zemřel. Jak mi staniční sestra vyprávěla, jeho poslední slova byla: „Ježíš mi odpustil všechny hříchy. Jdu k Němu. Strach je pryč!“

23. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

středa **24** září

Amen pravím vám, že není žádného, kterýž by opustil dům, neb rodiče, neb bratří, neb manželku, neb děti, pro království Boží, aby nevzal v tomto času mnohem více, v budoucím pak věku života věčného.

Lukáš 18,29.30

Možná že si řeknete, že to zní nerealisticky. A přece mnoho lidí právě v takových zdánlivě nekompromisních výrocích Bible našlo útěchu a sílu k vytrvání v těžkých okolnostech. Jak je to možné?

Ve skutečnosti existují lidé, křesťané, musím říci, kteří opustili svůj dům, svou rodinu a příbuzné, protože jen za těchto okolností mohli sloužit Bohu. V některých orientálních zemích jsou i dnes ještě od svých rodin zapuzováni

z náboženských důvodů ti, kteří se přiznají ke Kristu jako ke svému Spasiteli. A tu se ptáme: Stojí víra v Ježíše Krista za to?

V našem dnešním verši z Bible dává Pán Ježíš na tuto otázku odpověď jednoznačným: „Ano.“ Neboť ten, kdo na sebe vezme pro Boží království tato strádání, bude bohatě odměněn. A to už nyní v tomto životě. Mnoho misionářů, kteří vyměnili svou vilu za chatu z hlíny, to může potvrdit. Přirozeně že ta chata z hlíny není touto odměnou, ale získali vnitřní bohatství. Radost z obecenství s jinými křesťany, anebo také zkušenosti o Boží věrnosti a pomoci v tísní a soužení. Neboť je jistá věc, že Bůh si nenechá nic darovat, aniž by toho, kdo Mu svěřil svůj život, za to neodměnil.

Ale to nejkrásnější pro křesťana je dar věčného života, který jej uschopňuje žít po tomto životě ve slávě nebe s Kristem, jeho Pánem. Ve srovnání s tím bledne všechno pozemské nepohodlí.

24. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek

25

září

Odplata za hřích jest smrt, ale dar milosti Boží věčný život v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Římanům 6,23 (přel.)

Co je hřích?

Některý člověk odpoví: „Hřích? – o tom se dnes už nemluví! Tento zastaralý pojem už nemám ve svém slovníku. Dnes jde o provinení proti zákonu a lidským právům.“

Další řekne: „Hřích? – Tím rozumím vraždu, únosy lidí, cizoložství a podobné nemravné činy. Naštěstí není mé svědomí takovými věcmi zatíženo.“

A opět jiný tvrdí: „Hřích? – O takových věcech se dnes už nesoudí tak přísně! Časy staromódní a pokrytecké morálky už jsou za

námi. Trochu více svobody – to přece nemůže být tak zlé!“

Ale nezáleží na tom, co *já* rozumím pod pojmem hřích. Jde o to, co o něm říká Bůh, „Soudce všech“. A On to učinil ve Svém Slovu, v Bibli, velmi jasným způsobem. Člověk, který to přehlídí, bude jednou od Něho souzen a odsouzen.

Avšak Bůh ve Svém Slově podává svědectví také o tom, že je milosrdný a milostivý a že je hotov odpustit hříchy. A komu je odpouští? Těm nejlepším, kteří se nejméně provinili? Ne, to právě ne! Odpuštění najde bez výjimky každý z nás – pod jednou podmínkou: „Kdo... přestoupení... vyznává a opouští, milosrdenství dojde.“ (Příslaví 28,13)

Dar Boží milosti, o kterém dnešní verš mluví, je dán každému, kdo věří v Pána Ježíše. „Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy.“ (1. Jana 1,9)

25. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek **26** září

Aj, stojím u dveří, a tluku. Jestliže by kdo uslyšel hlas můj, a otevřel dveře, vejdu k němu, a budu s ním večereti, a on se mnou.

Zjevení 3,20

Věřící křesťan klepe na dveře nejzadnějšího bytu v domě. Slabý hlas se ptá: „Kdo je tam?“ – „Přináším vám potěšující zprávu. Znáte evangelium?“ Je slyšet zvuk řetězu u dveří, krátké klapnutí závory; pak se dveře pootevřou a mezerou je vidět shrbenou, třesoucí se postavu.

Návštěvník vstupuje. Nábytek v bytě je jednoduchý. „Obvykle nikomu neotvírám,“ říká stará paní, „a vůbec nevím, proč jsem vás teď pustila dovnitř. Asi to způsobilo slovo

evangelium. Vyvolalo ve mně vzpomínky. Víte, já jsem znala lepší časy, ale teď se list obrátil. Měla jsem mnoho přátel, avšak rozprchli se jako hejno špačků. Teď jsem sama. Už mi nic nezůstalo.“

„Avšak zůstává vám Ježíš, Boží Syn. Ten klepe na dveře vašeho srdce. Vpusťte Její! Nebudete toho litovat. Víte, že přišel na svět, aby spasil ty, kteří zahynuli? Bůh vás hledá, aby vás zachránil. Bůh vás miluje.“ Pohled staré ženy se prosvětli. „Nikdy jsem nevěřila, že se Bůh o mne ještě stará a že by mne mohl milovat.“

Návštěvník jí věnoval jedno Evangelium a šel. Žena v něm četla a našla Spasitele. Teď už nebyla sama. Měla nyní v Kristu Přítele, který ji už nikdy neopustí. – Milí čtenáři, znáte také vy Ježíše? Klepe na dveře vašeho srdce. Chce vstoupit. Klíč máte vy. Na vás je, abyste Mu otevřeli.

26. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota **27** září

Pán... nám shovívá, nechtě, aby kteří zahynuli, ale všichni ku pokání se obrátili.

2. Petra 3,9

Když se v našem životě nebo v životě jiných lidí stane něco hrozného, možná nepochoitelného, činí člověk rychle závěr, že Bůh je krutý a nemilosrdný, a tak Ho vlastně obžalovává.

Avšak titíž lidé přijímají svůj život, své zdraví a statky této země a činí s tím, co se jim líbí. Neptají se svého Stvořitele ani po smyslu, ani po cíli svého bytí, nýbrž zneužívají dary, které jim byly dány. Ženy si osobují právo zabíjet dítě ve vlastním těle. Vědci se stavějí na Boží místo a zasahují do dědičného materiálu stvoření a mění geny. Země je

devastována, životní prostředí ničeno, Boží slovo se zesměšňuje a ignoruje.

Ten, kdo se v naší společnosti odvažuje zahrnovat Boha do svého života a ptát se po Jeho vůli, zakusí, že je označován za náboženského fanatika. O Bohu se mluví, jen když lidé na Něho žalují kvůli věcem, které si sami ve své svévoli zkazili. Ale Jeho ke slovu pustit nechtějí. Má jim jen nanejvýš pomoci z nouze. Když to neučiní, považují Ho za krutého.

A Bůh? Ten je vůči Svým stvořením nekončně trpělivý, ale zůstává Bohem. Je směšné chtít Jej oddiskutovat, anebo chtít Ho obžalovávat. My bychom měli poznat, že můžeme být šťastni jen *s Bohem*, nikdy bez Něho podle svých vlastních myšlenek.

27. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle

28

září

Jsa si tím jist (Abraham), že cožkoli zaslíbil (Bůh), mocen jest i učiniti. A protož počteno jest jemu to za spravedlnost.

Římanům 4,21.22

Myšlenky k Epištole Římanům

Ve 20. verši jsme o Abrahamovi četli, že „nepochyboval“, nýbrž „posilnil se vírou“. Zde nacházíme stupňování toho výrazu: Byl „si tím jist“, že Bůh dostojí Svým slibům.

Z toho se můžeme učit, že „silná víra“ se nemusí projevat velkými skutky. Silná víra je spíše dětská důvěra v „silného Boha“, jenž je v stavu vykonat to, co zaslíbil.

Dále je zřejmé, že pravá, biblická víra znamená mnohem více, než „považovat něco za možné nebo pravděpodobné“ – jak se slova

víra většinou užívá v běžné mluvě. A „věřit“ také nestojí v protikladu k „vědět“. Pravá víra nemá v sobě nic nejistého, opírá se o Boží vlastní slovo a je proto „plná jistoty“.

Už ve 3. verši citoval Pavel z 1. Mojžíšovy 15, že Abrahamovi byla jeho víra „počtena za spravedlnost“. A celá kapitola uvádí Abrahama – a také Davida – jako příklad toho, že k ospravedlnění člověka dochází z víry a ne ze skutků. Ani tehdy, v době Starého zákona, tomu nebylo jinak.

Viděli jsme, že Abraham byl ospravedlněn – ne ze *skutků* (2. a 3. verš), ne na základě nějakého náboženského konání, jako byla *obřízka* (verše 9–12), ne skrze *zákon* (verše 13–15), nýbrž skrze *víru* (verše 3 a 16–22).

V tom je Abraham obrazem věřícího, a v dalších verších z toho Pavel potom vyvozuje paralelu k naší době.

(pokračování příští neděli)

28. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **29** září

**A když všecko utratil, stal se hlad veliký
v krajině té, a on počal nouzi trpěti.**

Lukáš 15,14

Hlad propukl podle Boží prozřetelnosti právě v době, když „marnotratný syn“ promarnil všechnen svůj majetek. Zhoršilo to jeho postavení tak, že byl nucen pást prasata. Ale ani z toho nemohl žít, neboť „nikdo nedával jemu“ nic k jídlu. Tak to vypráví Pán Ježíš Kristus v onom známém podobenství.

Ve světě, v okruhu satanovy vlády, není soucitu, není slitování. Ten, kdo s něčím takovým počítá, bude na konci zklamán. Ztracený syn stál před smrtí hladem. Tak daleko to s ním musel Bůh nechat dojít, aby si vzpomněl, čeho se vzdal, když opustil ot-

covský dům a své jmění promarnil svým hříšným životem.

Kolik lidí musí Bůh přivést k poznání jejich vin cestou utrpení a trápení! Avšak trvá to často dlouho, než člověk pozná, že je ztracený. U marnotratného syna bylo tohoto Božího úmyslu dosaženo nouzí. Obrátil se a našel dojemné přijetí od svého otce.

To prožije i dnes každý, kdo se pozná jako hříšník a obrátí se k Bohu. Boží jednání s tím mladým mužem bylo tvrdé; vedlo však k jeho záchraně.

Žel že v dobrých dnech Boha většinou neposloucháme. Proto musí často jednat vážným způsobem, neboť chce ztraceného člověka zachránit. Jeho láska hledá člověka, chce mu žehnat a dát mu díl na Svém bohatství.

29. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý

30

září

Kdo jest Bůh silný podobný tobě, kterýž by snímal nepravost...? Navrátě se, slituj se nad námi, podmaní nepravosti naše; nýbrž uvržeš do hlubin mořských všecky hříchy naše. Micheáš 7,18.19

SOS

Když se nějaká loď dostane na moři do nebezpečí, že se potopí, vysílá její posádka zpravidla krátké nouzové volání „SOS“ v naději, že je zachytí posádka jiné lodi a pomůže jim.

Když lidé při utrpení své duše nevidí už východisko, měli by neprodleně volat „SOS“ k Bohu. On dal jako Stvořitel člověka slib, že „každý zajisté, kdožkoli vzýval by jméno Páně, spasen bude“ (Římanům 10,13).

Nemá smysl podnikat opatření k záchraně ve vlastní režii, stejně jako není možné, aby se námořníci na potápějící lodi sami zachránili. Při vlastním pokusu o záchranu stojí člověk na ztracené vartě a jen ztrácí cenný čas.

Bůh viděl, že se všichni dříve nebo později dostaneme do slepé uličky, a proto se sám postaral o Zachránce: Je jím Jeho Syn, Ježíš Kristus. Zároveň ale vyloučil každou jinou možnost. Je jen *jeden* Zachránce, a to pro *všechny* lidi.

K záchraně samé nedochází automaticky. Jen ten, kdo Pána Ježíše vzývá v osobní víře a upřímně Mu vyzná příčinu své bídy, to znamená své hříchy, je zachráněn: „Nebo rozmnožena jsou přestoupení naše před tebou, a hříchové naši svědčí proti nám, poněvadž přestoupení naše jsou při nás, i nepravosti naše. Známe to.“ (Izaiáš 59,12)

30. září 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN